

ג'ון יוסטון נסטר —

הקולנוע מתרונן

מאחד המודיקנים האחרונים שלו

זה פשוט לא הוגן. ישנם כליך הרבה יוצרים בעולם. בימאים שהם "בסדר". עושים סרטים מהוגנים, בעלי עלילות מתקבלות על הדעת ומספקים בידור הגון, אפילו טוב למיליוני לקוחות.

אבל אשמאי זקן זה, ג'ון יוסטון, שכבר הספידו אותו כמה שנים וייחסו לו את כל המחלות הממארות בעולם (כשנתיים האחרונות הוא אפילו נסחב עם מיכלי חמצן לכימת ההסרטה של סירטו האחרון, הפנים, לפי ג'יימס ג'ייס) פשוט הרהים את כל הצעירים ממנו, בכל פעם שהיה עושה סרט.

הישיש הזה פשוט היה צעיר מכולם, כריא מכולם, ציני מכולם, מרושע מכולם, חכם מכולם — בקיצור: גם את פילוסופיית הכפירה הביקור של ירע להגיש בצורה מיקצועית שכזו, שאפילו מי שלא ירד לסוף דעתו היה מסוגל לבלוע, ליהנות ולהגיד שהוא מביין.

כי מה היה הכבוד של פריצ'י, סירטו הלפני אחרון, אם לא משא שחור משחור על הרוע הנצחי השולט בעולם ובארץ, וככל זאת, זה היה כליך שגון וחכם ולאגאנטי, שאי אפשר היה

אהבה למידות גדולות

גבר מאוהב (דיזנגוף, צרפת) — שחקנית איטלקיה צעירה, בעלת יופי מהמם, ושחקן אמריקאי מצ' ליח שגם לו לא חסר דבר בתחום המראה החיצוני והקסם האישי, מתאהבים זה בזו. האהבה היא כמובן גדולה, נושאת ומיטית, שאולה מסיפור הסרט שאותו הם מסריטים ביחד. השחקן כמובן נשוי, והטבעת עבה מאוד, מעשית מאוד וגם מחזיקה אותו על הרגליים ובהכרה מלאה, המאפשרת לו לעבוד. אחרת, חס וחלילה, יאבד הגבר החלש כיוון ויתחיל להשתטות.

לסיטואציה הזו מוסיפים אתרי צילום יפהפיים ותיירי תיים, בנדים סופר-אופנתיים שהולבשו. כאילו במיקרה, מקיפים אותם ביצורים אסתטיים ותולים על גבה של הי שחקנית אם חולת סרטן.

כדי להוציא את סיפור-האהבים הזה, שהגזמות בו עושות אותו לטפל אפילו אם — כעדותה של הבימאית, דיאן קוריס — הכל מבוסס על יסודות אוטוביוגרפיים איתנים למדי, הסתייעו בנבחרת מרשימה למדי: ברטה סקאקי היא לא רק שחקנית יפהפיה שאין דוגמתה רבות, היא גם מוכשרת ונעימת-הליכות (בקירוב אפשר יהיה לראותה גם בבוקר טוב בבילונייה של האחים טאוואני, שכינדע יש להם טעם בבחירת שחקנים) ופטר קוויטי (סוף-סוף הולך גם לו), כוזג האוהבים התאווים, וקלאודיה קארדינאלה כאם הגועעת, אבל גם השח-קנים, אינם מסוגלים להתגבר על מיכשלותיו של תסריט כושל.

גרטה סקאקי ופטר קוויטי: יפים, יפים...

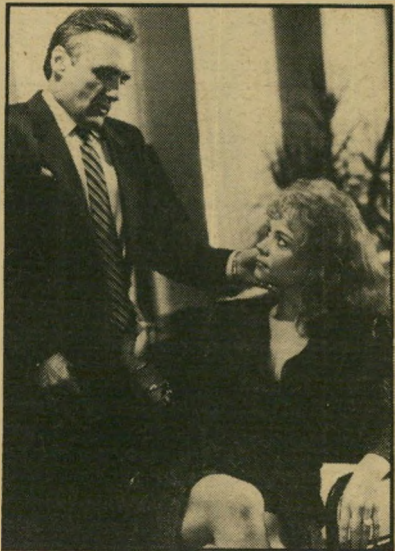
שהופך אותם לפלאקטים, חסרי אנושיות אמיתית. התוצאה היא סרט עמוס, צפוי ומשעמם למדי, מרגיז באגוד צנטריות שלו ומעצבן בנימוח החשיבות העצמית שלו. מה שבטוח, בטוח: למרות ההקבלות המרובות עם הסיפור של הסופר שהתאבד, ציזארה מאבזה, הדמות שעל פיה נוצר סירטם המשותף, הגיבורה יוצאת מן החוויה הכואבת הזו כשהיא חזקה ויוצרת, גם אם התייתמה. את סיפור-האהבה המדהים שעברה היא מעלה על הכתב. נו, באמת.

ללכוד פאם פאטאל הרוצחת את כל בעליה בזה אחר זה, ולובשת מייד רמות חדשה, המאבק בין הארם כמו שהוא חי לבין חלומותיו, שיכולים להיות מאוד אפלים, סרטימתח עם נפילות, מישחק סימפאטי של דברה וינגר ונוכחות מהממת של תרזה ראסל.

*** אני והחברה (רבתן, ארצות הברית): סירטו של הבימאי רוב ריינר, המתאר טיול של ארבעה חברים בגיל בית-ספר, ההופך למסע של התבגרות. כדאי ללכת, כדי לראות ילדים בעלי עיניים של מבוגרים.

*** בית האמיצים (מוסיאון, ארצות הברית): עוד תיעוד של הופעה חיה: הפעם של לורי אנדרסון, אחת מאמניות האוואנגארד המתקדמות בארצות-הברית ובעולם. את הקו הקר והאינטלקטואלי שלה היא בונה תוך שימוש בצוות-נגנים מעולה, בתיכנון-כימה פרטני וקפי דני ובהרבה ציניות.

*** החנות מעבר לפינה (חכלת, ארצות-הברית): סיפור אהבה פשוט ומצחיק, בין

שחקנים ראסל והופר סרט מחח עם נפילות

שני זכנים בחנות לדיכר-יעור, הופך לאחת הפניות הקולנועיות של כל הזמנים. ארנסט לוביטש מרכיב את הסרט כמו פאול מעורן, שבו מוקדשת כל תשומת-הלב לכל אחד מהחלקים. *** ימי הרדיו (שחף, ארצות-הברית): מסע סנטימנטאלי ואוהב של וודי אלן אל תחילת תחילת הרדיו באמריקה, הרבה הפתעות אין פה, אבל קולנוע אנושי ולפני — יש ויש.

*** ילדים חורגים לאלוהים (אורני, ארצות-הברית): סיפור אהבה נדוש בין מורה לחרשים לנערה חירשת. מישחק מעולה של ויליאם הרט ומרלי מטלין מצליח לחפות על מיגבלותיו של תסריט בינוני.

ערינה סיינר

מכוכבי-הסרט, והוא מגלם חייל צעיר אחוז טראומות, המחופש לנערה, והמוצא את עצמו בתוך חבורת צוענים במיזרח אירופה מוכת המלחמה.

ראנדי רוי, המבוסס על סיפורים שסיפרה להוסקינס סבתו הצוענית, מחדש את קשריו של השחקן עם חברת הנדסיר, שבשבילה סיים זה עתה לשחק בחשוקתה הבודדה של נודית הירן, מול מגי סמית, לאחר הצלחתו הגדולה במונה ליוה.

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב: הפסיקו להיות הניונים, נרדפי החוק, ימי הרדיו, בית האמיצים, החנות מעבר לפינה.

ירושלים: ימי הרדיו, שיחות מלוכלכות, חיפה: החנות מעבר לפינה.

תל-אביב

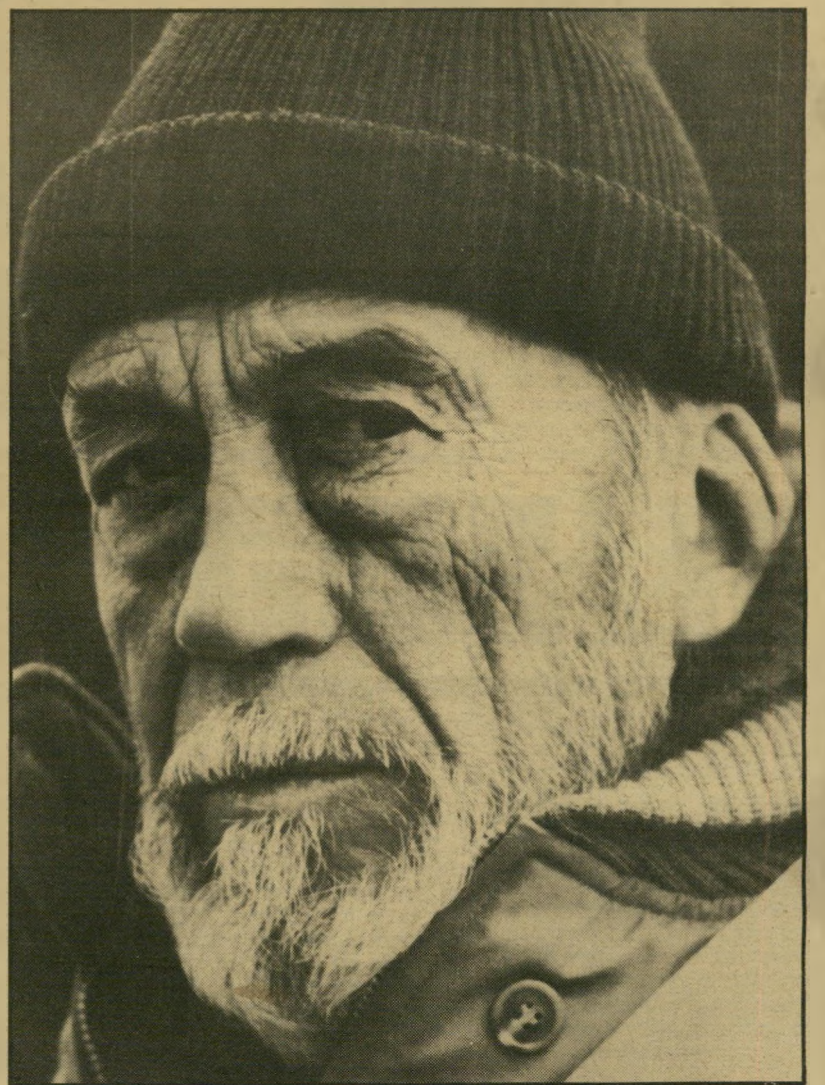
*** הפסיקו להיות הניונים (בית ליסין, ארצות-הברית): תיעוד מרתק שעשה הבימאי ג'ונתן רמה להופעה לא פחות מרתקת, יצירתית, יוצאת-דופן ואנגטית של להקת ראשון מדברים.

*** נרדפי החוק (לב, ארצות-הברית): שלושה עלוכי חיים מורנניים באמריקה המ

שחקן הופקינס סיפורי הסבתא הצוענית

דוכדכת של היום. גים ג'ארמוש יצר סרט מכריע, אנושי וטעון בהרבה הומור שחור. תום ויטס, ג'ון לורי ורוברטו בניני יוצרים שלושה טיפוסים, שלוש פנינים מישחקיות. *** האלמנה השחורה (דקל, ארצות-הברית): חוקרת ממשלתית נמרצת מחליטה

בימאי יוסטון

התחיל כשחקן, המשיך כתסריטאי והצליח כבימאי חשוב

13 פעמים היה מועמד לפרס האוסקר, ופע' מיים זכה בו, על כתיבת ובימוי האוצר מסיירה מאדרה. את הפרסים האחרים קשה למנות.

כוכבים

קריירה כפולה

בוב הוסקינס גם מביים

ראנדי רוי, צעדו הראשון כבימאי של זוכה האוסקר בוב הוסקינס, מתחיל לקרוע עור וגידים בצילומים בעיר פראג ובסביבתה. הוסקינס הוא בין השאר התסריטאי ואחד

שלא לומר לו: "שאפו" (מסירים את הכובע לפניך, אשף).

כמה מילים עליו: הוא החל ררכו כשחקן, התבסס כתסריטאי וטבע את חותמו בקולנוע כבימאי. הקלסיקה שביצירתו מכילה שמות כמו: הנין ממלטה, האוצר מסיירה מאדרה, המלכה האפריקאית והאיש שרצה להיות מלך.

בנוסף לסיפורי אנשים שהלכו עד כלות בי הרפתקאותיהם ובאמביציות שלהם, אהב לעבד יצירות סיפרותיות, והביא לבד את סובי ד'יק ולפי ממדיו שלו — את התנ"ך. הוא הוסיף לליך האינואנה של טנסי ויליאמס רובדים משלו, והבי ריק בויז בלוד של לפאנרי אוקונר.